

Bitva v Modřicích 2008

[Foto Donny](#) [Foto Roman](#) [Foto Libuška](#) [Foto 1](#) [Foto 2](#)

Datum	20. - 22. června 2008	
Pořádal	Carpe Diem	Modřice
Zúčastnili se	Donny	Bojující
	Kalif	Bojující
	Paťa	Bojující
	Worlík	Bojující
	Doupina	Vystupující
	Jiřík	Bojující
	Kost'a P.	Fotící
	Kost'a J.	Vystupující
	Monička	Vystupující
	Honza V.	Vystupující
	Verča	Bojující
	Morgana	Bojující
	Gastorm	Bojující
	Bílý Dábel	Bojující
	Janek	Bojující
	Martina	Bojující
	Igor	Bojující
	Jiřka s Jiřinkou	Vystupující
	Nikola	Přihlízející
	Soňa	Přihlízející
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Tak na tuto bitvu jsme se také dost těšili, protože pokud by tahle bitva opravdu vyšla, jednalo se totiž o nultý ročník, byl tady příslib toho, že bychom měli každoročně docela slušnou bitvu přímo tady v Brně. Na tuto bitvu jsme dostali pozvání od našich kamarádů, kteří tuto svou prvotinu pořádali, z Carpe Diem. Paťák na tuto bitvu byl požádán samotným Sunarem, aby dal dohromady celé útočné levé křídlo, které mělo sestávat alespoň z dvaceti tvrdých a dobře vyzbrojených chlapů, kteří se měli pobít s plechovkami obránců. Byla to pro nás velká výzva a tak jsme si dali tu práci, se co nejlépe obrnit, abychom se za sebe nemuseli stydět a aby protivník se nebál do nás pořádně bouchnout. K tomuto jsme oslavili o pomoc i naše přátele od Hradeckého dvora, především Kubíčka, aby nám s naší výzbrojí trochu pomohl a dodal nám alespoň pár schopných lidí. Přes svoji těžkou chorobu, kterou trpěl v průběhu týdne před bitvou,

i během ní, nás na holičkách vskutku nenechal, půjčil nám určité části výstroje, které nám chyběly, a poslal nám hned několik schopných lidí, včetně sebe.

Pátek 20. června 2008

Na odjezd jsem byl domluven s Jankem a s Paťákem někdy kolem šesté, přímo od sálu, kde jsme měli naložit věci a dovézt je na bitvu. Ostatní jeli přímo do Modřic, aby se nezdržovali jízdou přes Slatinu. S Jankem jsme se sešli přesně a ani jsme nečekali na Paťáka a začali jsme hnedka nakládat. Nakonec jsme dobře udělali, protože ten se slušně zapikal v práci a byl volný až někdy kolem půl osmé. A tak jsme naložili věci ze sálu, od Doupiny, stavili se nadvkráte v obchodě (protože prve jsme zapomněli koupit medovinu) a jednou na benzínce (Rum potřeboval cigára) a konečně někdy kolem čtvrt na devět jsme vjeli do areálu Modřické pískovny, kde se bitva měla odehrávat. Po příjezdu jsme se se všemi uvítali, ubytovali se, převlékli do kostýmů a šli jsme pokecat s ostatními ke kelímku s dobře vychlazeným pivem. Bylo tam hodně lidí a to i takových, jaké jsem velice dlouho neviděl - Olomoučáci, Bubenice z Jemnice ad.

Sobota 21. června 2008

Ráno jsme všichni vstali, a protože jsem měl s Donnym hlad a byl jsem velice líný si cokoli udělat, sedli jsme do auta a vyrazili jsme do Mekáče na snídani. Byla fakt dobrá a po ránu fakt přišla vhod. Vrátili jsme se chvíli před průvodem, ale na ten jsme nakonec stejně nešli, protože někdo musel zůstat a hlídat tábor.

Po průvodu pak byl chvíli pohov, ale pak nás zavolali na nácvik, abychom věděli, co máme přesně během bitvy dělat. Paťák byl nepřítomen, takže po dobu nácviku jsem jej musel zastat já. Bylo to docela složité, protože s námi šibovali po place o sto šest, chvíli sem, chvíli tam. Po chvílce jsme tam stáli všichni zmatení jako Goro před Tokiem. Jen co skončil nácvik, tak dojel Paťák a musel jsem mu celý scénář, s pochodováním po bojišti, vysvětlit. Na pomoc nám pak přišel i Zdenál, který měl vést jedno z křídel protivníka, a to měl i v ruce napsaný scénář, ale zamotal se do toho ještě více než já, který jsem to musel pracně lovit zpaměti.

Po zbytek dne do vypuknutí bitvy, jsme se potulovali po bojišti, po stáncích co jednotlivých prodejců a čučeli jsme i na vystoupení, která se odehrávala na horním place. Asi půl hodky před bitvou, jsme se všichni sešli vedle Luciova ležení, abychom si procvičili boj ve formaci, aby především každý věděl, kde má přesně stát. Já stál nedaleko středu, vedle Jiříka a jako vodiče, člověk v druhé řadě, jsem měl Janka. Donny byl jako vodič pravého krajníka. Byl to ve skutečnosti takový dvojvodič, měl na starosti Ruma a Tomáše od Moravských a protože se s Rumem nechtěl moc přetahovat, tak když se mu chlapeci vždycky trochu rozutekli, tahal Tomáše směrem k Rumovi. Kubík se svými lidmi pak stál téměř ve středu, poblíž Paťovi, který nesl korouhev. Provedli jsme tedy pochodové cvičení, z důvodu scénáře jsme si vymysleli i nový povel, tzv. obrat (jedná se o čelem vzad prakticky na místě, ve výsledku se z levého křídla stane pravé a naopak - přední se zadním si prohodí místa a otočí se čelem vzad). Ke konci cvičení, těsně před bitvou, pak dorazily i obě Kostě, které s námi na tuto bitvu jet nemohly, protože se šrotily na státnice. Tak alespoň ta Velká vyfasovala do Donnyho foťák, by celou bitvu zdokumentovala. Bitva byla skvělá a fakt stála za to. Pochodovali jsme a bojovali skoro tři čtvrtě hodiny v kuse a dosti jsme se zapotili. Je fakt, že někteří z nás pak i padali únavou, ale ťukli jsme si fakt skvěle, i přestože jsme narazili na pár haighlendrů, kteří odmítali padnout po několika opakovaných regulérních zásazích, přestože byli celí v hadrácích.

Po bitvě jsme se slezli u stanů a pořádně spláchli tu ukrutnou žízeň, někteří studeným pivem, jiní zase kofolou. Zházeli jsme ze sebe věci a jenom tak ve spodkách jsme se šli podívat nahoru na plac, co se tam děje a kdo tam právě vystupuje. Ale opravdu jenom na chvíli, protože jsme se, někteří z nás, kterým se chtělo, museli začít připravovat na další bojovou akcičku, na Bitvu třiceti. Jarin původně sháněl padesátku šermujících, ale to se mu jaksi nepodařilo, přestože v odpolední bitvě bylo skoro 180 bojujících, takže nakonec se mu podařilo sehnat něco okolo čtrnácti bojovníků. Od nás jsem to byl akorát já a myslím, že ještě Janek. Od Moravských jich bylo trochu více. Myslím, že od nich nešel akorát Rum, který to po bitvě nevydržel a dal si hnedka pivo.

Bitva třiceti byla sice krátká, byly tam asi tři náběhy dvou stran proti sobě, ale stála zato. V závěru pak byl jeden z účastníků pasován na rytíře. Potom jsme se šli opět vyvléct a už jsme se jen tak poflakovali po place, pili pivo a dívali se na jednotlivá vystoupení, která na place probíhala. Mě osobně se nejvíce líbilo vystoupení skupiny Carpe Diem, pokračování jejich úspěšného Pána a panoše, či jak se to jmenuje kýhošlaka. Po setmění pak byly ještě dvě ohňovky od dvou různých skupin. Dle mého názoru, byla ta druhá fakt dobrá. Potom již produkce skončila a my jsme se přesunuli zpět, někteří do tábora, někteří k výčepu. Já neustále pendloval mezi táborem a výčepem. Někteří ale, protože jsme byli blízko Brna, se s námi rozloučili a namísto, aby s námi strávili na bitvě noc, odjeli domů.

Neděle 22. června 2008

Ráno jsme se vzbudili neskutečným vedrem. Museli jsme pobalit věci, naházet je do auta a přitom se co nejméně vystavovat sluníčku. I tak se to většině nepodařilo a skončili, obdobně jako já, se spálenými rameny a zády. Nakonec jsme vše zdárně pobalili, rozloučili se kamarády z Carpe Diem a vyrazili k domovu.

Závěrem? Troufám si tvrdit, že to byla jedna z nejlepších bitev, kterých jsem se za osm let svého šermování mohl zúčastnit. Doufám, že chlapci neusnou na vavřínech, město Modřice jim zůstane maximálně nápomocno a Modřice se stanou obdobným pojmem jako třeba Rosice. Jen tak dál Carpe Diem!